

Christelijke leiders ondersteunen initiatief om tot onderhandelingen en politieke hervormingen te komen

TENHEMELOPNEMING VAN MARIA

De vrouw die uit haar beeltenis wilde

Ronald SLEDSSENS

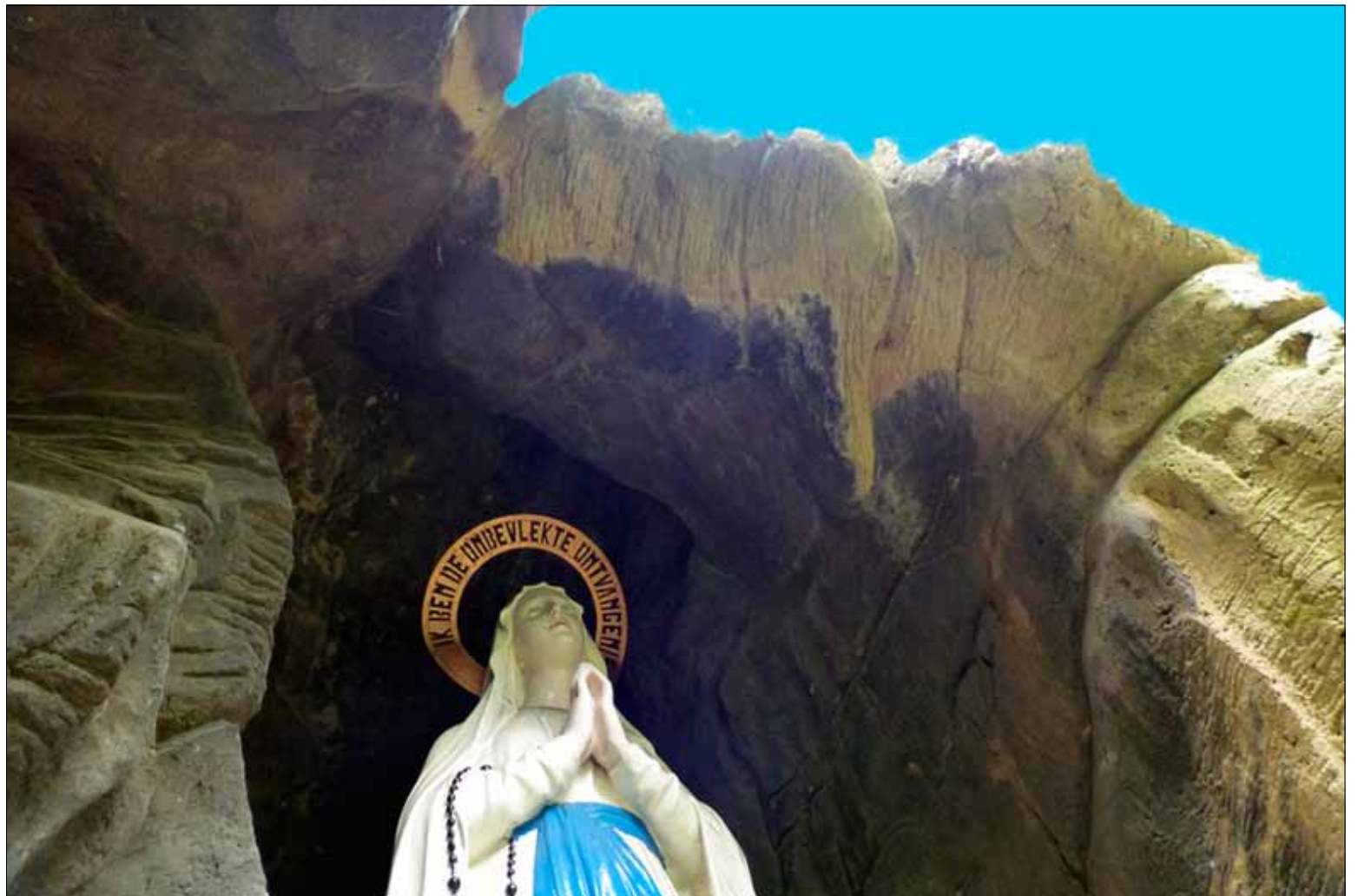
Hij is in Lourdes. Dag en nacht in de weer om zijn vrouw Rita te verzorgen na haar hersenberoerte. Zij wilde er naartoe. Hij niet, maar hij wil wat zij wil.

Hij is de enige die nog kan ontcijferen wat haar zwakke liptrillingen bedoelen. Dat brengt hij dadelijk ten uitvoer. De rest is aanvoelen. Of ze goed zit in haar rolstoel. Of de pamber nu al vochtig is. Of de hitte draaglijk is en haar eten smaakt.

Tegelijk met zijn vrouw verzorgt hij de littekens van zijn trouw. Hij vecht tegen de paradoxen van Lourdes. De overbodige hitte en het overbodige leed. Het geloof en de wanhoop. De jonge vrijwilliger naast hem en het tanende leven voor hem. De onwezenlijke wereld aan de grot en de echte wereld in de bar van het hotel waar hij zich straks, als ze eindelijk te slapen ligt, een halfuur op één glas pastis zal trakteren.

Het ijs vertroebelt de goudfonkelende pastis en zijn gedachten. Waarom heeft Rita hem tot bij die vrouw gebracht met wie hij nooit iets had? Als verwoed classicus en gewezen leraar had hij nooit veel tijd voor geloof, laat staan voor devotie. Hij herinnert zich enkele zinnen uit een Griekse tekst die hij aan zijn leerlingen gaf. Van een onbekende auteur in de tweede eeuw die aan een zekere Diognetus over de christenen schreef. Ook een tekst vol paradoxen.

„De christenen onderscheiden zich niet van andere mensen door taal, vaderland of kledij. Zij wonen immers nergens in eigen steden, gebruiken geen afwijkend dialect en leven geen uitzonderlijk leven... Zij trouwen als ieder ander, maar leggen hun kinderen niet te vondeling... Zij leven in het vlees, maar niet naar het vlees... Zij wonen op aarde, maar zijn thuis in de hemel... Zij gehoorzamen de heersende wetten, maar overtreffen ze in hun eigen leven... Ze worden gehoud en ten leven gewekt... Zij zijn arm als bedelaars maar ma-

Ze begrijpt zelf niet waarom ze hier staat in een beeld. Beelden worden gemaakt van opvallende mensen, toch? © Ronald Sledsens

ken velen rijk... Zij hebben aan alles gebrek maar leven in overvloed...” Hij weet niet echt waarom die tekst in flarden door zijn hoofd schiet.

Waarom heeft Rita hem tot bij die vrouw gebracht met wie hij nooit iets had?

Zij is in Lourdes. Dag en nacht in de weer om de stroom pelgrims te verzorgen. Zij wil wat zij willen. Met alle kracht die in haar is de azuurblauwe hemel eventjes tot tegen de rand van de aardse mi-

sère trekken. Ze begrijpt zelf niet waarom ze hier staat in een beeld. Beelden worden gemaakt van opvallende mensen, toch?

Ze kan in haar eigen leven niets bespeuren dat opvallend was. Behalve dan misschien de paradoxen. Maagd maar moeder, overal aanwezig in zijn voetspoor, maar nooit genoemd bij naam, straatarm in Nazaret, maar rijk in de ogen van God, een Zoon die alleen het leven voor mensen wilde, maar daarom zelf dood moest.

Zoveel eeuwen later kan ze nog de pijnscheut voelen van dat onbarmhartige moment onder aan dat kruis. En hoe ze zijn dode lichaam verzorgde tegelijk met de littekens van haar trouw.

Natuurlijk heeft ze weet van die brief aan Diognetus die een eeuw na haar dood werd geschreven. „Zij worden veracht, maar ze worden verheerlijkt door de verachting... Ze worden belasterd, maar worden gerechtvaardigd door de laster... Zij worden bespot en ze zegenen. Ze worden beledigd en bewijzen eer aan wie hen beledigen... Hoewel zij goed doen, worden ze gestraft als misdadigers... Zij die hen haten, kunnen geen reden opgeven voor hun haat.”

Ze herinnert zich hoe dankbaar ze de auteur was omdat hij het blijktbaar over haar Zoon had. En over alle mensen die in Hem geloven en nu onder haar stenen

beeld doorschuiven en straks thuis in de echte wereld misschien worden bespot om hun naïviteit.

Ze wil weg uit haar beeld, de esplanade op. Kleine stukjes van die hemel waar ze zelf in opgenomen leeft heel even laten voelen in een uitgeschonken beker water, een van zweet gedept voorhoofd, een opgetilde draagberrie, een juist gesproken woord. Tot ze helemaal achteraan op het grote plein een man ziet staan achter een vrouw in een rolwagen en besluit gewoon in haar beeltenis op haar plek te blijven staan en hem genoeg kracht te geven voor vandaag tot aan de pastis voor het slapengaan.